

Chương 7

Động Lòng Trong Nháy Mắt

Gì phút này trong lòng Tô Hồng Tụ vô cùng kích động, nàng cũng không để ý tới Sở Dật Đình khác thường sau lưng.

Mới vừa rồi khi Sở Dật Đình khiến Tô Phúc đổi nhà cho nàng, Tô Hồng Tụ đã âm thầm thi triển nhiếp hồn đại pháp với Tô Phúc, Tô Phúc không chút do dự chỉ sương phòng nàng từng ở khi còn bé cho nàng.

Trước mười tuổi Tô Hồng Tụ ở trong gian sương phòng này, nàng vượt qua mười năm hạnh phúc nhất cuộc đời trong sương phòng này.

Khi đó, mẫu thân của nàng còn chưa qua đời, còn có thể chăm sóc cho nàng, Vệ Thập Nhị cũng chưa từng phản bội, mà như bóng dáng theo phía sau nàng, nhắm mắt theo đuôi, một tắc không rời.

Nguyện vọng lớn nhất của Tô Hồng Tụ chính là có thể trở lại gian sương phòng này một lần nữa, ôn lại thời gian sống chung hạnh phúc lâu ngày với mẫu thân, còn có Vệ Thập Nhị.

Đáng tiếc, kể từ khi mẫu thân nàng chết, Tô Phúc đã đuổi nàng ra ngoài, không cho phép nàng bước vào chủ viện, mà ném nàng đến thiên viện chỗ hạ nhân.

Hôm nay rốt cuộc nàng đã đạt thành tâm nguyện này, lại dọn về gian sương phòng này. Tô Hồng Tụ đứng trước gương đồng, tỉ mỉ quan sát huyết chú màu đỏ thẫm khắc trước ngực mình.

Quả nhiên, màu sắc của huyết chú thoáng mờ đi một chút.

Tô Hồng Tụ mừng rỡ, nàng sờ sờ ngực, dùng giọng nói chỉ mình mới có thể nghe được lầm bầm: “Nhìn thấy không? Người lại trở về gian phòng này, tương lai, sẽ không ai xem thường người nữa, không còn ai dám sỉ nhục người!”

Không có ai trả lời nàng, nhưng Tô Hồng Tụ nhìn thấy bản thân trong gương chậm rãi nâng khóe môi lên, trên mặt lộ ra nụ cười nghiêng nước nghiêng thành.

Đó là thân thể nàng cảm kích, nó đang nói cho nàng biết, nó thật sự vui mừng.

Tô Hồng Tụ vào sương phòng, chạy đông rồi lại chạy tây, chỉ chốc lát đã tổng vệ sinh cả sương phòng, sửa sang lại một đống đồ lớn trước kia đã dùng: Một cây lược ngọc, một mặt gương đồng rỉ sét, một hộp trang điểm phi thúy thất bảo, còn có một đống lớn linh tinh, nhẫn lưu ly mã não.

Dĩ nhiên, trừ lần đó ra, trong sương phòng này này đã lưu lại rất nhiều đồ Vệ Thập Nhị đã từng dùng, Tô Hồng Tụ lấy ra mấy chiếc áo tơ lụa màu đen ở trong tủ quần áo, y phục đều do năm đó mẹ nàng tự tay may cho Vệ Thập Nhị.

Còn có một bảo kiếm rỉ sét, vài đôi giày vài màu đen, một thứ giống như yêu bài¹ cỡ lớn bằng bàn tay, phía trên có khắc chữ.

Tất cả đều thuộc về Vệ Thập Nhị năm đó.

Tô Hồng Tụ dốc lòng thu thập chúng ra ngoài, tính toán đọi lát nữa ra cửa, ném chúng vào trong sông đào bảo vệ thành.

Sở Dật Đình ở bên cạnh liếc mắt nhìn Tô Hồng Tụ, đột nhiên trong lòng hần sinh ra nỗi phiền não, Tô Hồng Tụ thuận thực lấy ra những thứ đồ cất giấu trong tất cả các góc phòng, rất dễ nhận thấy, lúc trước nàng đã từng ở, hoặc đã tới gian sương phòng này.

Xem bố trí và lẽ lối gian sương phòng này, nó phải là khuê phòng của nữ tử.

Nếu như hần đoán không sai, gian phòng này tám phần là chỗ Tô Hồng Tụ từng ở lúc nhỏ.

Sở Dật Đình đột nhiên cười khẽ một tiếng, khinh miệt: “Lâm Hạo Hiên đã không cần người, uổng công người còn coi như bảo bối cất giấu đồ của hần kỹ như vậy.”

Sở Dật Đình không biết những đồ này thuộc về Vệ Thập Nhị, chỉ coi Tô Hồng Tụ lấy những món đồ này ra đều của Lâm Hạo Hiên, hần hồi tưởng lại lúc trước mình nghe thấy lời đồn đại trong quán rượu, Tô Hồng Tụ yêu Lâm Hạo Hiên, mỗi sáng sớm, ngày mới tờ mờ sáng, sẽ mang điếm tâm đi quân doanh thăm Lâm Hạo Hiên.

Sở Dật Đình nghĩ đến đây, chẳng biết tại sao, trong miệng khô khốc, lời nói hoàn toàn không suy nghĩ, đã bật thốt lên.

“Nói bậy bạ gì đó? Ăn nói lung tung!” Tô Hồng Tụ ghét nhất chính là Lâm Hạo Hiên, thậm chí nàng ghét nghe thấy ba chữ đó từ trong miệng bất kỳ kẻ nào. Sở Dật Đình cố tình nhắc tới ba chữ này, trên mặt Tô Hồng Tụ lập tức tối sầm lại.

Tô Hồng Tụ nhíu cặp mày thanh tú, lạnh lùng quát lên: “Dường như ta không mời người đi vào, cút! Ra cho ta!”

Thấy Tô Hồng Tụ đột nhiên thay đổi sắc mặt, ngay cả trong giọng nói cũng mang theo ba phần lạnh lẽo, Sở Dật Đình càng thêm xác định suy đoán trong lòng mình: Những thứ đồ Tô Hồng Tụ lấy ra này chắc chắn thuộc về Lâm Hạo Hiên, nhất định bởi vì hần đam thủng tâm sự của nàng, lúc này sắc mặt mới biến đổi, thẹn quá thành giận.

Tô Hồng Tụ không phải người có tính khí tốt, nhưng Sở Dật Đình thì làm sao? Mặc dù từ sau khi Thục phi ra đi, đã không được cung chiều nữa, nhưng dù sao trong xương cũng chảy xuôi dòng máu Hoàng thất, tính khí cao ngạo, cũng không cho phép bất kỳ ai sỉ nhục hoặc coi rẻ hần.

Phụ hoàng hần không để ý đến hần nữa, ném hần đến trần nhỏ xa xôi, chẳng quan tâm, tước đoạt chói lợi và vinh dự vốn thuộc về hần, hần thân lên chiến

trường, trải qua mấy trăm trận chiến, quên cả sống chết lập được hàng loạt chiến công, lại bò lên vị trí cao xử bất thắng hàn², ép mọi người không thể không một lần nữa ngẩng đầu lên mà nhìn hắn.

Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ hắn nghe được có người kêu hắn cút.

Lúc này nghe được từ trong miệng Tô Hồng Tụ, Sở Dật Đình giận tím mặt xen lẫn với cảm xúc không nói rõ được, giống như chua xót, giống như đau đớn, lại giống như ngàn vạn vuốt mèo nhẹ nhàng cào trong lòng hắn, vừa rát lại tê dại, buồn bực không chịu nổi.

Sở Dật Đình chưa bao giờ động lòng với nữ nhân, hắn còn không biết cảm giác này chính là ghen tỵ.

“Người nói cái gì? Người là thứ gì, lại dám kêu bọn Vương cút! Có tin bọn Vương một kiếm chém người không!”

Sở Dật Đình lạnh lùng trách mắng, nhảy lên phía trước mấy bước, đưa tay định tóm lấy Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ biến sắc, mắt lộ ra ý lạnh, vừa định sử dụng pháp thuật đánh về phía Sở Dật Đình -

Đột nhiên, cửa ra vào vang lên một loạt tiếng động ồn ào lớn, gã sai vặt cất cao giọng thông báo vào trong: “Vệ tướng quân đến -”

Sở Dật Đình kinh ngạc, nhanh chóng thu tay lại bỏ Tô Hồng Tụ ra.

Vì sao Vệ Thập Nhị lại tới? Mấy năm trước Đại Lương giao chiến với Đại Chu, Vệ Thập Nhị và Sở Dật Đình kết không ít oán thù trên chiến trường, Sở Dật Đình cũng không muốn gây ra mâu thuẫn gì ở đây với Vệ Thập Nhị, dù sao nơi này là Đại Chu, là địa bàn của Vệ Thập Nhị, rộng mạnh mẽ cũng khó đấu với rắn vùng này.

Sở Dật Đình nhìn hai bên, vừa vặn phía sau có một tủ quần áo cao cỡ một người, hắn không nói hai lời đã trốn vào.

“Này! Không được nói cho hắn biết ta trốn, nếu không ta cho người đẹp mặt!”

Sở Dật Đình lạnh lùng nói, thái độ vênh vác hống hách khiến Tô Hồng Tụ trừng mắt, thừa dịp hắn không chú ý, khẽ đưa tay bắn vài ánh sáng trắng vào tủ quần áo hắn nấu mình.

Chỉ chốc lát sau, đã nghe thấy được từ trong tủ quần áo truyền ra tiếng gầm nhẹ nóng nảy và tức giận của Sở Dật Đình: “Này! Tô Hồng Tụ, ngăn tủ của người có đồ gì vậy, sao mà nhiều chuột thế!?”

Tô Hồng Tụ ngoảnh mặt làm ngơ, coi như không nghe thấy, Vệ Thập Nhị theo sự hướng dẫn của quản gia đang từng bước vào sân trước, phía bên ngoài cửa sổ. Sở Dật Đình lập tức yên tĩnh lại, không hề lên tiếng nữa.

“Quản gia, khuê phòng đại tiểu thư ở đâu? Dẫn đường.”

Không giống với Sở Dật Đình, giọng Vệ Thập Nhị rất thấp, mang theo cảm giác nặng nề, cực kỳ giống dùng búa đồng nện vào cái khánh cổ phát ra âm thanh âm ỉ.

Nếu nói Sở Dật Đình như ngọc lóng lánh trong sáng, cao quý hoa lệ, Vệ Thập Nhị chính là lưỡi dao lạnh lẽo, dày dặn gió sương, mặc dù hai người trông đánh xuôi kèn thổi ngược, nhưng lại chói mắt như nhau, cho dù đi tới đâu, đều mang theo hấp dẫn trí mạng - Dĩ nhiên, Tô Hồng Tụ không nằm trong hàng ngũ bị hấp dẫn.

Ghi chú:

1. Yêu bài: thẻ bài đeo ở eo.

2. Cao xử bất thắng hàn: xuất xứ từ bài Thủy điệu ca đầu của Tô Thức. Nghĩa đen: Ở trên vị trí cao không chịu nổi lạnh lẽo. Nghĩa bóng: Là người chức cao quyền trọng không tránh được phải chịu cảnh cô đơn lạnh lẽo, không có bạn tri kỷ, hoặc đơn giản hơn là người tài nghệ, tu vi đạt đến cảnh giới càng cao thâm càng ít bạn...